

Ten samý den v odpoledních hodinách odcházela Sandra od pana Kloudy se smíšenými pocity. Po schůzce u Valentiny Votavové celé dopoledne přemýšlela, jestli obdrženou nabídku má přijmout. A když se pak po práci pana Kloudy zeptala, zda by mu nevadilo omezení její práce pro něj, nebyl vůbec překvapen. Dokonce jí připadalo, jako by ji sám k práci pro Valentinu směřoval.

Rozhodla se ještě pár dní s konečným rozhodnutím počkat a třeba se ještě poradit s Kristiánem. Byl pátek a ona se těšila na dohodnutý víkend s ním. Měl ji vyzvednout už ten den večer, ale zatím se ještě neozval.

Cestou od Kloudů domů jen tak bloumala ve svých myšlenkách a přemýšlela nad jejich rodícím se vztahem.

Milovala ho a cítila, že on miluje ji. Ale neřekl jí to, a to ji trochu mátl. Nevěděla, čím si to má vysvětlit. Valentina Votavová je ten klíč, vzpomněla si na Dominičina slova. Vůbec nechápala, co společného by s tím ona mohla mít.

Měla s ním něco? Ovládala ho svým bohatstvím? Nebo ho snad i něčím vydírala? Napadalo Sandru možné i nemožné.

Vždyť na první pohled je to vcelku příjemná žena, přemýšlela nad jejich prvním setkáním. Možná trochu přísná, striktní a dominantní, ale v jejím byznyse je tohle spíše předností, uvažovala v duchu.

Drnčivý zvuk telefonu někde hluboko v její kabelce Sandru z jejích myšlenek vyrušil.

„Ahoj, pane Kříži. Tak kde jsme včera skončili?“ rozhodla se s humorem navázat na jejich včerejší hru.

„Promiň, Sandro, dnes se ještě trochu zdržím. Vyzvednu tě až zítra po ránu,“ přerušil její rodící se slovní hru Kristián.

„Aha, no tak to nevádí, co se dá dělat,“ odpověděla a z jejího hlasu bylo cítit, že ji to trochu mrzí.

„Nezlob se, mám nečekanou pracovní záležitost. Zítra ti to vynahradím,“ vytušil Kristián Sandřino momentální myšlenkové rozpoložení.

„Tak ahoj.“ Rozloučila se s ním a zavěsila.

No nic, zůstanu doma a půjdu brzo spát, ten dnešní den už byl i tak dost dlouhý, rozhodla se.

Druhý den ráno se Sandra probudila do slunečného, pozdního, srpnového dne. Ospalé paprsky slunce pozvolna posouvaly svůj tenký pruh světla její ložnici a na zdi vytvářely podivuhodné obrazce. Sandra je dlouhou dobu jen pozorovala, pak se ale po příjemném lenošení odhodlala vstát a zamířila rovnou do koupelny.

Vysvlékla se a vstoupila do sprchového koutu. Pustila horkou vodu a na dlouho nechala padající kapky bubnovat po svém těle. Když vyšla ze sprchy a kolem svého nahého těla ovinula velkou bílou osušku, uslyšela zvonek.

Kristián, pomyslela si a rychlou chůzí přešla až k vchodovým dveřím.

Otevřela je.

Stál tam a usmíval se na ni.

„Miluju tě, Sandro,“ uslyšela od něj poprvé.